

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Hluštíkem, Ph.D. v právní věci

žalobce:

K. R. S.

státní příslušnost Irácká republika

toho času Zařízení pro zajištění cizinců

sídlem Vyšní Lhoty 234, 739 51 Vyšní Lhoty

zastoupen advokátem Mgr. Ladislavem Bártou

sídlem Purkyňova 6, 702 00 Ostrava

proti

žalovanému:

Ministerstvo vnitra

sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

Shodu s prvopisem potvrzuje

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 5. 2019, č. j. OAM-497/DS-PR-P12-2019, ve věci mezinárodní ochrany,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou ze dne 23. 5. 2019 domáhal přezkoumání shora uvedeného rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 5. 2019, č. j. OAM-497/DS-PR-P12-2019, kterým bylo zastaveno řízení o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany podle § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), neboť žádost žalobce byla dle § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu nepřijatelná. Zároveň bylo rozhodnuto, že státem příslušným k přijetí žalobce zpět podle čl. 18 odst. 1 písm. b) Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „nařízení Dublin III“), je Rumunsko.
2. Žalobce tvrdí, že jeho předání do Rumunska je nepřijatelné pro systémové nedostatky v rumunském azylovém systému. Rumunsko není schopné zabezpečit řádný průběh azylového řízení a v rumunském azylovém řízení jsou dány systematické nedostatky. Žalobce v té souvislosti poukázal na čl. 3 bod 2 pododstavec 2 nařízení Dublin III, se kterým se nesprávně vypořádal žalovaný. Žalovaný podle žalobce opomněl posoudit sociální situaci žadatelů o mezinárodní ochranu v Rumunsku, která je tristní a která s sebou pro nemajetné žadatele o mezinárodní ochranu přináší neakceptovatelné podmínky dosahující rizik nelidského a ponižujícího zacházení; žadatelé nemohou využívat záchranné sociální sítě rumunského práva sociálního zabezpečení. Problematická je rovněž participace žadatelů na integračních programech. Žadatelé o mezinárodní ochranu se setkávají s diskriminací a nedostatkem potřebné spolupráce ze strany státních i místních orgánů. V Rumunsku neexistuje záruka, že by žadatelům o mezinárodní ochranu bylo poskytnuto dostatečné ubytování, jakož i úhrada zdravotní péče.
3. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout; uvedl, že v průběhu správního řízení bylo objasněno, že žalobce přicestoval letecky dne 9. 3. 2019 do Istanbulu a pokračoval nákladním autem do Rumunska. V Rumunsku byl zadržen policií, byly mu odebrány otisky prstů a byl umístěn do zařízení pro cizince v Temešváru. Dle provedené lustrace v databázi EURODAC je

zřejmé, že žalobce požádal o udělení mezinárodní ochrany na území Rumunska jako prvním ze států, který je vázán nařízením Dublin III. K žádosti žalovaného obdržel tento dne 6. 5. 2019 informaci ze strany Rumunska, že toto uznalo svou příslušnost k posouzení žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany a je povinno přijmout žalobce zpět v souladu s čl. 18 nařízení Dublin III. Pokud se týče existence závažných důvodů se domnívat, že v Rumunsku dochází k systematickým nedostatkům v azylovém řízení, uvedl žalovaný, že na úrovni Evropské unie, ať již ze strany výkonných orgánů či ESD, ani ze strany Evropského soudu pro lidská práva, nebylo vydáno žádné závazné rozhodnutí, které by jednoznačně deklarovalo systematické nedostatky řízení ve věci mezinárodní ochrany a přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu v Rumunsku, dosahující dokonce rizika nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu Listiny základních práv Evropské unie. Rovněž Úřad vysokého komisaře pro uprchlíky při OSN nevydal v současnosti žádné stanovisko. Žalovaný vycházel z Informace OAMP ze dne 5. 4. 2018. Poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 5. 2018, č. j. 9 Azs 17/2018-28, podle kterého v případě většiny členských států Evropské unie nelze říci, že by zřejmě nebo alespoň pravděpodobně trpěly systémovými nedostatky, a proto postačí jen obecná úvaha. Dále poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2017, č. j. 6 Azs 324/2016-38, v němž soud uvedl, že dublinský systém stojí na předpokladu, že se s žadatelem o mezinárodní ochranu bude zacházet stejně, ať podá žádost v jakémkoli členském státě. Vzhledem k pokročilé harmonizaci azylového práva v Evropské unii lze tento předpoklad označit za oprávněný. Podle soudu v konečném důsledku by neměl být rozdíl v tom, zda o žádosti žadatele o mezinárodní ochranu bude rozhodovat Česká republika nebo Rakousko či jakýkoliv jiný členský stát. V případě nepříznivého rozhodnutí má neúspěšný žadatel možnost se obrátit na soud s žádostí o přezkum; toto právo je zaručeno ve všech členských státech Evropské unie. Žalovaný upozornil, že žaloba žalobce kopíruje zcela stejné žalobní body, jako již byly užity u jiného žadatele a mají identický odraz v usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 8. 2018, č. j. 6 Azs 117/2018-26, kterým byla kasační stížnost odmítnuta pro nepřijatelnost.

Zjištění z obsahu správních spisů

4. Ze správních spisů soud zjistil, že dne 11. 4. 2019 byl Policií ČR žalobce zadržen při kontrole vozidla tov. zn. Mercedes Benz, kdy se žalobce nacházel v úkrytu za dvojitou stěnou nákladového prostoru, nedisponoval žádným cestovním dokladem a nebyl schopen prokázat oprávněnost pobytu. Pomocí daktyloskopie byla nalezena shoda se záznamem ze dne 6. 4. 2019 učiněným v Rumunsku. Dne 12. 4. 2019 bylo rozhodnuto Policií ČR o zajištění žalobce dle § 129 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Žalovaný dne 18. 4. 2019 zahájil řízení o předání do příslušného členského státu podle nařízení Dublin III; tato skutečnost byla žalobci oznámena dne 30. 4. 2019. Dne 23. 4. 2019 požádal žalovaný Rumunsko dle čl. 18 odst. 1 písm. b) nařízení Dublin III o přijetí zpět žalobce. Na tuto žádost bylo ze strany Rumunska reagováno sdělením ze dne 6. 5. 2019 o akceptaci žádosti a souhlasem s převzetím žalobce. Před vydáním napadeného rozhodnutí byl žalobce dne 9. 5. 2019 seznámen s podklady pro vydání rozhodnutí, kdy uvedl, že se s nimi nechce seznámit a dále, že nechce jet do Rumunska, je tam špatná situace v táborech, není tam dobrá hygiena a dostatek jídla, nedodržují se lidská práva.
5. Následně dne 9. 5. 2019 rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím, kterým v řízení dle § 11 odst. 2 o předání do příslušného státu určil, že státem příslušným k přijetí žalobce zpět

podle čl. 18 odst. 1 písm. b) nařízení Dublin III je Rumunsko. Zároveň žalovaný rozhodl, že žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany je dle § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu nepřipustná a řízení o ní se dle § 25 písm. i) zákona o azylu zastavuje. V odůvodnění rozhodnutí žalovaný připomněl, že žalobce byl na území ČR zadržen policií dne 11. 4. 2019 při nelegálním pobytu. Po sejmutí otisků prstů bylo v systému EURODAC zjištěno, že žalobce požádal o udělení mezinárodní ochrany v Rumunsku dne 6. 4. 2019. S žalobcem byl dne 3. 5. 2019 proveden pohovor v souladu s nařízením Dublin III, v rámci kterého tento uvedl, že dne 9. 3. 2019 odcestoval z Iráku do tureckého Istanbulu, poté pokračoval nákladním vozidlem do Rumunska. Tam byl zadržen policií, byly mu sejmuty otisky prstů a byl umístěn v zařízení pro cizince v Temešváru. Uvedl, že do Rumunska ani Iráku se nechce vrátit.

6. Žalovaný při svém rozhodování vycházel z toho, že v databázi EURODAC bylo zjištěno, že žalobce dne 6. 4. 2019 požádal v Rumunsku o udělení mezinárodní ochrany, a to jako v prvním ze států, který je vázán nařízením Dublin III. Rumunsko je příslušné k posouzení žádosti žalobce a je rovněž povinno jej přijmout zpět. Uvedenými skutečnostmi byly splněny podmínky čl. 24 odst. 1 nařízení Dublin III. Žalovaný tedy požádal Rumunsko o přijetí žalobce zpět, přičemž Rumunsko dne 6. 5. 2019 uznalo svou příslušnost k posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu. Žalovaný se poté zabýval tím, zda v případě Rumunska existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a podmínky přijetí žadatelů, které by dosahovalo možného rizika nelidského a ponižujícího zacházení a dospěl k závěru, že takové důvody neexistují. Odkázal přitom na judikaturu správních soudů.

Posouzení věci krajským soudem

7. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)] napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Ve věci soud rozhodl bez nařízení jednání podle § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobce se na výzvu soudu dle citovaného zákonného ustanovení ve stanovené lhůtě nevyjádřil.
8. Krajský soud nejprve připomíná, že v projednávaném případě bylo napadené rozhodnutí vydáno v řízení o předání žalobce do cizího státu zahájeného z moci úřední dle § 11 odst. 2 zákona o azylu, nikoli v řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Krajský soud má za to, že zjištění učiněná žalovaným byla pro účely napadeného rozhodnutí zcela dostatečná, žalovaný si obstaral dostatek informací potřebných k vydání rozhodnutí.
9. Krajský soud vyhodnotil žalobní námitky směřující k aplikaci čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III, týkající se tvrzení o systematických nedostacích v azylovém řízení v Rumunsku a o neakceptovatelných podmínkách dosahujících rizik nelidského a ponižujícího zacházení jako nedůvodné. Krajský soud má za potřebné zdůraznit, že námitky žalobce jsou veskrze obecného charakteru, bez bližší specifikace, v čem konkrétně spočívají ony systematické nedostatky v azylovém řízení, které by ve svém důsledku mohly vést k existenci obav o rizicích dosahujících nelidského či ponižujícího zacházení. Soud ve shodě s žalovaným poukazuje na judikaturu správních soudů; Nejvyšší správní soud se v rozsudku ze dne 21. 3. 2018, č. j. 2 Azs 33/2018 – 20 zabýval v zásadě obsahově shodnými námitkami, které vznesl žalobce v tomto řízení. Uvedl, že „Při výkladu čl. 3 odst. 2 dublinského nařízení je nutné

respektovat zásadu vzájemné důvěry, která vychází z práva EU. V posudku ze dne 18. 12. 2014, č. 2/13, zabývajícím se možností přistoupení EU k Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod, Soudní dvůr vyslovil, že „[...] zásada vzájemné důvěry členských států má v unijním právu zásadní význam vzhledem k tomu, že umožňuje vytvoření a zachování prostoru bez vnitřních hranic. Tato zásada přitom zejména v souvislosti s prostorem svobody, bezpečnosti a práva ukládá každému z těchto států, aby až na výjimečné okolnosti vycházel z toho, že všechny ostatní členské státy dodržují unijní právo, a zejména základní práva, která unijní právo uznává (v tomto smyslu viz rozsudky N. S. a další, C-411/10 a C-493/10, EU:C:2011:865, body 78 až 80, a Melloni, EU:C:2013:107, body 37 a 63). Při uplatňování unijního práva tak mohou být členské státy povinny na základě unijního práva předpokládat dodržování základních práv ze strany ostatních členských států, takže nejen že nemohou od jiného členského státu požadovat vyšší vnitrostátní úroveň ochrany základních práv, než jakou zaručuje unijní právo, ale nemohou ani – až na výjimečné případy – ověřovat, zda tento jiný členský stát skutečně v konkrétním případě dodržel základní práva zaručená Unií.“ Společný evropský azylový systém byl koncipován na předpokladu, že všechny státy, které se na něm podílejí, dodržují základní práva, a že si členské státy mohou v tomto ohledu vzájemně důvěřovat. Pouze závažná porušení ze strany příslušného státu mohou vést k tomu, že členskému státu, ve kterém byla podána žádost o azyl, by bylo zabráněno v přemístění žadatele do prvně uvedeného státu [viz rozsudek Soudního dvora ze dne 21. 12. 2011, č. C-411/10 a C-493/1, ve věci N. S. a dalších, ve kterém tento obecný závěr Soudní dvůr vyslovil ještě za účinnosti nařízení Rady ze dne 18. února 2003, č. 343/2003 (tzv. Dublin II.), avšak aplikovatelný je i za současné právní úpravy].“ V uvedeném rozsudku také Nejvyšší správní soud uzavřel, že „Rovněž z obecně známých skutečností nelze dovozovat, že by Rumunsko nebylo schopné zajistit adekvátní podmínky žadatelům o azyl (jak tomu bylo v minulých letech například v případě Řecka, které v důsledku významného nárůstu přicházejících žadatelů o mezinárodní ochranu nebylo schopno zajistit řádný průběh azylového řízení)“ Nejvyšší správní soud také dospěl zde k závěru, že uplatněné námitky „sice nasvědčují tomu, že rumunský azylový systém není dokonalý a jsou v něm oblasti, které lze zlepšit. To však platí pro prakticky jakýkoli stát EU, jen v různé míře. Tyto nedostatky (i kdyby podstatná část z nich byla skutečně prokázána) nelze ovšem ani náznakem pokládat ve světle výše uvedené judikatury Soudního dvora za tak zásadního charakteru, aby je bylo možné posoudit jako systémové nedostatky, nesoucí s sebou riziko nelidského či ponižujícího zacházení pro žadatele o mezinárodní ochranu“.

10. Žalobce přitom v projednávané věci netvrdil žádné takové zásadní skutečnosti, které by mohly vést soud k jinému závěru, než ke kterému dospěl i Nejvyšší správní soud. Shodně s citovanou judikaturou dospěl krajský soud k tomu, že žalobcem obecně tvrzené nedostatky azylového systému nemohou dosáhnout takové intenzity, aby bylo možné je podřadit pod podmínky stanovené v čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III. Nebylo proto povinností žalovaného zabývat se blíže

sociální situací žadatelů o mezinárodní ochranu v Rumunsku. Lze také přisvědčit odkazu žalovaného na přílehavou judikaturu Nejvyššího správního soudu, zejm. rozsudek ze dne 15. 2. 2017, č. j. 6 Azs 324/2016-38, podle kterého „Tzv. dublinský systém totiž stojí na předpokladu, že se žadatelem o mezinárodní ochranu se bude zacházet stejně, ať podá žádost v jakémkoli členském státě (srov. zejména bod 10 preambule nařízení Dublin III). Vzhledem k pokročilé harmonizaci azylového práva v Evropské unii lze tento předpoklad označit za oprávněný. V konečném důsledku by tedy neměl být rozdíl v tom, zda o žádosti stěžovatele o

mezinárodní ochranu bude rozhodovat Česká republika nebo Rakousko (či jakýkoli jiný členský stát). V případě nepříznivého rozhodnutí má neúspěšný žadatel možnost obrátit se na soud se žádostí o přezkum – toto právo vyplývá již z čl. 47 Listiny základních práv Evropské unie, podrobněji je rozvedeno v čl. 46 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013, o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (tzv. „procedurální směrnice“) a je tak zaručeno ve všech členských státech Evropské unie.“

Závěr a náklady řízení

11. Krajský soud tedy uzavírá, že žalobní námitky důvodnými neshledal, a proto žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
12. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce v řízení úspěšný nebyl a žalovanému nad rámec jeho úřední činnosti žádné náklady nevznikly. Soud tedy výrokem II. tohoto rozsudku žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 15. července 2019

JUDr. Petr Hlušík, Ph. D.

samosoudce